

[Hagen Hagensen.]

Men sådan skulle det altså ikke gå, og det bedste, regeringen nu kan håbe på, er, at den nuværende tilstand skal vare så længe som muligt, før den går over i det, der tegner sig forude — nej, undskyld, det er der vel ingen der håber på, for det, der gør, at vi endnu kan holde os på vejbanen i stedet for at køre i grøften, er jo den lave aktivitet, og den er der ingen af os der kan ønske skal vare særlig længe. Men hvad sker der så den dag, hvor lagrene skal fyldes på ny, den dag, hvor hjulene atter går i gang? Der sker simpelt hen det, at regeringens dilemma bliver hundredfold større end nu. Så kommer der en endnu større stigning i valutaunderskuddet, så tager prisstigningerne endnu mere fart. Så bliver der behov for endnu større dækning i forhold til den pengeudpumpning, som man med stort let-sind har lagt til rette. Regeringen og forligspartierne har bragt sig selv og landet i den situation, at det eneste, vi nationaløkonomisk set ikke kan tåle, er det økonomiske opsving, som vi alle håber på.

Hvad vil man da så gøre? For det første bliver det nødvendigt med langt større besparelser på statsregnskabet, end der er lagt op til. De 500 mill. kr. — eller rettere sagt de godt og vel 300 mill. kr., for 190 mill. kr. er jo indarbejdet i finanslovsforslaget — er jo kun en ganske ringe del af de besparelser, der er nødvendige. Det er et beløb, der ikke er nær stort nok, og som en fejlbudgettering, der nødvendigvis må være i et så stort kompleks som finanslovsforslaget, simpelt hen vil gøre til ingenting.

For det andet kan vi styrke balancen i vor økonomi, når konjunktoren vender, ved allerede nu at give bedre betingelser for den private opsparing. Vi har hørt nogen tale om, at opsparingen er for stor for tiden. Det er en farlig betragtning. Vi kan meget hurtigt få brug for al den private opsparing, der kan præsteres. Kun en stor privat opsparing og store offentlige besparelser kan ombytte truende skatteforhøjelser med de skattelettelser, som vi bl. a. af indkomstopolitiske grunde trænger hårdt til. Man kan i en tid sminke den økonomiske politik med forskellige kortvarige pengepolitiske løsninger, men i længden må der andre og mere håndgribelige ting på bordet. Vi anbefaler besparelserne og den private opsparing.

Jeg tør slet ikke tænke på, hvad man havner i, hvis forligspartierne igen nægter at høre på os og kører videre med pengeudpumpning indtil den dag, da det hele ramler sammen.

Men jeg nægter at tro på, at det vil gå på den måde. Man kan ikke have været uvidende om, at noget må følge efter septemberforliget. På kort sigt den nødvendige betaling af de gaver, man så rundhåndet delte ud, på længere sigt en politik, der styrker arbejdspladserne og opsparingen på de offentlige budgetters bekostning. Vi er klar over, at der må være underskud på den finanslov, der skal vedtages, men vi finder, at underskuddet er så betragteligt stort, at der virkelig må sættes ind for at bringe det ned. Vi kan ikke forsvare, at underskuddet vokser. I det betydelige omfang, det offentlige gældsætter sig gennem lånoptagning, henskyder vi gældsforpligtelserne til kommende slægtled. Der hviler et hårdt pres på de produktive årgange af befolkningen: længere uddannelsestid i den ene ende og længere levetid i den anden ende gør byrden for de produktive årgange større. Det er derfor vigtigt, at ressourcerne anvendes rigtigt eller udnyttes bedre. Med det igennem årene stigende skattetryk er der kommet den naturlige tendens, at hver af os tænker: når jeg har betalt min skat, så må det offentlige om resten. Der må skattelettelser til, for at vi skal til at tænke på en anden måde. Hvad kan jeg selv klare, uden at nogen skal forvalte det for mig?

Det gælder, at det intet hjælper, at staten holder sine skatter i ro, når de kommunale skatter stiger, fordi større byrder er væltet over på kommunerne, og de kommunale skatter er da i år noget kunstigt holdt nede ved, at udbetalingsterminen for statens tilskud til kommunerne er blevet reguleret, som det hedder.

Samspilsproblemet mellem skattebetaling, indkomststigning og faldende sociale ydelser som boligsikring og andet gør ofte den ihærdige borger, der har indkomststigning, til sorteper. Hvad han vandt på gyngerne, satte han ofte uden at vide det til på karusellerne. Der må en ændring til af disse forhold, så den flittige og arbejdsomme ikke sætter noget særligt til, blot fordi han skaber sig en større indkomst.

Vi må derfor vende os imod skattemini-